

og i Foden er der ogsaa nogen Lempelse, som delvis udlignes og kun paa et vist Sted føles helt ud. Men de Beløb, som denne Skattelettelse, dette mindre Tryk paa Befolkningen, andrager, er ikke saa saare mange Millioner Kroner, det samlede Beløb kan paa ingen Maade naa op til de 50 Millioner, som det nye Tryk andrager.

Derfor er det fuldkomne forkert, naar man, som jeg har set, lærer Venstres Ungdom paa dets Kursus, at der her forlanges mindre Skat, fordi denne Minister nu kun kræver 405 Millioner, medens der paa indeværende Aars Budget er opført 505 Millioner. Det, man her anvender, er et rent optisk Bedrag. Man stiller to Tal op mod hinanden og siger: dette Tal er mindre, følgelig er der mindre Skat. Nej, det, man skal se paa, er, efter hvilke Satser Befolkningen betaler, det er det, der viser Byrden. Hvad Skatterne indbringer, er Udtryk for noget andet, det er Udtryk for Prisniveauet og den økonomiske Styrke i Samfundet.

Naar man derfor, som den højtærede Ordfører for Venstre (Jensen[Klejs]) kan sige som sin Karakteristik, sin virkelig maadeholdne Karakteristik af disse Forslag: Naa, det var altsaa ikke værre — hvilket i en Regerings Ordførers Mund jo maa siges at være en maadeholden Ros —, saa kan det kun skyldes den Omstændighed, at den glade Forventning, hvormed dette Ministerium modtoges, forlængst er afløst af en Frygts og Bæven for, hvad dette Ministerium kan komme til at foraarsage. Naa, det var dog ikke værre, siger man nu, hvor man er gaaet over fra Forventningens til et Frygt og Bævens Stadium. Men naar Offentligheden under en nedadgaaende Tilstand har betalt efter disse Love, saa vil den komme til at se, hvordan Satserne er, og saa vil den ogsaa komme til at se, at selv om man kan sige: Naa, det var altsaa ikke værre! — saa kan det alligevel være galt nok.

Naar den højtærede Minister har maattet renoncere paa at give nogen Finansplan og renoncere paa at give en virkelig Skatte-reform, naar han ikke er blevet den Finans-ernes og Skatternes Reorganisator i Napoleonsk Format, som ventedes af Befolkningen, saa skal jeg ikke bebrejde ham dette. Den Handling, han nu foretager sig ved at undlade at fremlægge en Finansplan, skal jeg ikke bebrejde ham; thi han er ude af Stand til at forelægge den. Det, jeg bebrejder ham, er, at han har lovet Befolkningen at forelægge en Finansplan paa Tidspunkter, hvor han maatte vide, det var umuligt i den nærmeste Fremtid at gøre det. Det

er Løftet, som var ubetimeligt og uforsvarligt. Atter her staar vi overfor de letsindigt udtalte Ord. Et gammelt latinsk Vers siger, at det en Gang udsendte Ord kan aldrig kaldes tilbage, og det er rigtigt, det kan det ikke. Men Ordene har en anden Evne: de kan vende tilbage. De kan vende tilbage og sætte sig som Pile fast i dens Bryst, fra hvem de en Gang udgik. Saaledes ser jeg i Virkeligheden for Øjeblikket det højtærede Ministerium i Billedet af de gamle italienske prærafaelitiske Fremstillinger af Martyrer, som er spækkede med Pile. Bevingede Ord dækker deres hele Krop med de vingede Pile, paa hvis Fjer der staar alle disse Ord, som de har udtalt: om Finansplan, om de faste og varige Skatter, om Skattelettelse, om en anden og bedre national Politik, om Offentliggørelse af alle Dokumenter vedrørende den slesvigske Sag, om en bedre økonomisk Tilstand i Samfundet, om en øget Produktion, om Erhvervslivets Opblomstring, om Erhvervenes fuldkomne Frihed. Alle disse Ord, som de udsendte som bevingede Budbringere til Befolkningen, sidder nu som vingede Pile i dem, og derfor forstaar jeg saa godt, at det undertiden er nødvendigt for Ministeren at gaa bort fra Salen for at søge Hvile eller Læskning, og at andre Ministre ikke kommer her hyppigere end nødvendigt. De sidder jo ogsaa med de forfulgte Martyrers uskyldige Blik her paa Bænkene. Forskellen er blot, at de er Ofre for sig selv.

Om disse Skattelove vil jeg sige som en almindelig Karakteristik, at man kan, lige saa meget man vil, kalde dem varige, de er og bliver kun midlertidige. Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal hæfte Betegnelsen paa dem eller ikke, har for mig ikke nogen overdreven stor Betydning. Efter min Opfattelse maa disse Skattelove nødvendigvis under det stadig skiftende Billede af Tilstanden i Landet undergaa Forandringer for at kunne svare til Situationen. Dermed er det ogsaa klart, at en virkelig rationel Skattereform paa et sikrere Grundlag end det, som har foreligget før og under Krigen, er ved hele dette Skattekompleks opsat, og en Diskussion om et saadant mere rationelt Skattegrundlag vil derfor ikke kunne føres med nogen Hensigtsmæssighed, thi kun en Regering kan udarbejde og forelægge et saadant rationelt Grundlag.

Jeg skal dernæst betragte det Neergaardske Skattekompleks fra et andet Synspunkt. Først vil jeg til den ærede Ordfører for Venstre, Hr. Jensen (Klejs), sige, at hans Udtalelse om, at det jo ikke var første Gang, den nuværende Finansminister skulde